

661

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 lipca 2000 r.

w sprawie sankcji ekonomicznych za wprowadzenie do obrotu wyrobów podlegających oznaczeniu znakiem bezpieczeństwa, a nie oznaczonych tym znakiem lub nie spełniających innych wymagań, a także za wykonanie usług nie spełniających odpowiednich wymagań.

Na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz. U. Nr 55, poz. 250, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1997 r. Nr 104, poz. 661 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 70, poz. 776 oraz z 2000 r. Nr 43, poz. 489) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa tryb stosowania sankcji ekonomicznych polegających na obowiązku wpłacenia do budżetu państwa należności pieniężnej stanowiącej 100% sumy uzyskanej ze sprzedaży wyrobu lub usługi zakwestionowanych przez organ kontroli lub jednostkę certyfikującą w przypadku, gdy przedsiębiorca:

- 1) wprowadził do obrotu wyrób:
 - a) podlegający oznaczeniu znakiem bezpieczeństwa, a nie oznaczony tym znakiem, lub
 - b) wyprodukowany niezgodnie z wymaganiami stanowiącymi podstawę przyznania prawa stosowania znaku bezpieczeństwa, lub
 - c) nie posiadający dokumentu dopuszczającego do obrotu, lub
 - d) nie spełniający wymagań stanowiących podstawę do wydania dokumentu dopuszczającego do obrotu,
- 2) wykonał usługę:
 - a) bez posiadania wymaganego certyfikatu na system jakości lub
 - b) niezgodnie z wymaganiami stanowiącymi podstawę wydania certyfikatu na system jakości.

2. Sankcje ekonomiczne, o których mowa w ust. 1, stanowią niepodatkowe należności budżetu państwa, do których mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062), z zastrzeżeniem § 5.

3. Rozporządzenie określa również okres, za jaki sankcja ekonomiczna może być wymierzona.

§ 2. 1. Organ kontroli upoważniony do kontrolowania działalności przedsiębiorcy, stwierdzający uchybienia, o których mowa w § 1 ust. 1, jest obowiązany do:

- 1) zawiadomienia właściwego urzędu skarbowego o stwierdzeniu takich uchybień,

- 2) określenia w zawiadomieniu ilości i wartości sprzedanych wyrobów i wykonanych usług, których te uchybienia dotyczą.

2. Jeżeli jednostka certyfikująca w toku swoich działań stwierdzi uchybienia, o których mowa w § 1 ust. 1, zawiadamia o nich właściwy organ kontroli.

§ 3. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany wpłacić sankcję ekonomiczną określoną w § 1 ust. 1 bez wezwania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wyniku kontroli albo protokołu kontroli sporządzonego przez organ kontroli, na rachunek właściwego urzędu skarbowego. Formę i tryb sporządzania wyniku kontroli lub protokołu kontroli regulują odrębne przepisy.

2. Właściwym urzędem skarbowym, o którym mowa w ust. 1, jest urząd skarbowy właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, a w przypadku braku siedziby lub miejsca zamieszkania przedsiębiorcy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej — Drugi Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście.

§ 4. 1. W przypadku stwierdzenia, że przedsiębiorca pomimo ciążącego na nim obowiązku nie dokonał wpłaty sankcji ekonomicznej w terminie określonym w § 3 ust. 1 lub dokonał wpłaty sankcji ekonomicznej w wysokości niższej od należnej, urząd skarbowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu sankcji wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi od następnego dnia po upływie terminu płatności.

2. Urząd skarbowy przekazuje organowi kontroli odpis decyzji, o której mowa w ust. 1, wraz z zawiadomieniem o niewpłaceniu należności pieniężnej, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji.

§ 5. Okres, za jaki sankcja ekonomiczna może być wymierzana, nie może być dłuższy niż 3 lata.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *H. Wasilewska-Trenkner*